

ligt. Men det er som bekendt ikke Arbejderpartiet, der har Afgørelsen i sin Haand. Det er andre, der ere bestemmende i saa Henseende. Man kan artigt og loyalt samstemme med alle Fredsbestræbelser, men man maa ikke lukke Øjnene for den Kendsgerning, at det er ikke os, der afgøre disse Spørgsmaal. Vi ere udsatte for Indfald fra Nabolandene, og da disse Nabolande have forsynet sig med store Hære og udrustet sig, maa vi være belabede paa at blive angrebne med Vaaben fra den ene eller anden Kant, og jeg tror ikke, vi ville kunne aflaa et saadant Angreb med Argumenter. Jeg tror, at de eneste Vaaben, Militærpartiet respekterer, ere Kanoner og Rifler, og jeg tror ikke, vi have for mange af dem. Jeg mener, vi bør stille os saaledes her i Landet, at vi uden Hensyn til det Parti, vi tilhøre, efter bedste Evne forsvare vort Land, hvis det skulde blive angrebet. Jeg mener ingenlunde, at vi lestin dig bør deltage i Angreb paa andre Nationer, men vi have den Pligt og Skyldighed at forsvare os saa godt, vi under Hensyn til vore Midler kunne gøre det. For mit eget Vedkommende har jeg den Forpligtelse at forsvare mig selv, og enhver æreker Mand gør det samme. Man føler det ogsaa som en Pligt at forsvare sin Familie, og det gør ogsaa enhver æreker Mand, men vi have paa lignende Maade en Forpligtelse til at værne vort Land, naar det bliver angrebet. Jeg har paa mine Rejser i Udlandet mødt varme Stemninger i Anledning af Forsvarssagen. Jeg har f. Eks. været i Svejs, og det har glædet mig at høre, hvorledes alle, lige fra ganste unge Mænd til ældre Folk, tale med Begejstring om Landets Forsvar uden at der udøves nogen Tvang og uden nogen fjendtlig Paavirkning. Jeg har glædet mig over at høre alle udtale: Vi ere enige om, at vi ikke ville angribe andre, men hvis vi blive angrebne, stille vi alle Mand, for saa vidt vi kunne bære Vaaben, og saa forsvare vi vort Land efter bedste Evne. I England forholder man sig paa anden Maade; der siger man: De, der ville være Soldat, kunne være det, og de skulle blive betalte anstændigt for den Tjeneste, de yde Landet, men ved Siden af er der ca. 300,000 frivillige Forsvarsmænd, og det System synes jeg ganste overordentlig godt om. Jeg er af mange forskellige Grunde nærmest bleven Kosmopolit, men naar jeg, efter i fremmede Lande at have hørt dem slynge "Rule Britannia" eller blæse Marschlarisen, kommer hjem til Danmark og hører vore Nationalmelodier og ser vort eget Nationalflag, kommer der alligevel en Følelse af Varme over mig, som jeg aldrig nogen

Sinde har følt Mage til i noget andet Land, og jeg tror ikke, det vilde være heldigt, hvis en saadan Nationalsølelse skulde aftræstes eller forsvinde. Jeg tror tværtimod, at vi burde gøre alt for at genvække denne Følelse, fordi den under den politiske Kamp, vi have haft i Landet, faktisk er bleven vækket hos Folkets Flertal. Jeg anser dette for at være en af de aller uheldigste Konsekvenser, som Provisoriet har medført, at man fra Flertallets Side er naaet dertil at betragte det som en af sine fornemste Forsvarsopgaver at bekæmpe det provisoristiske, det militære Mindretal. Nu sender jeg godt den Fortælling, der gaar ud paa, at det kan være det samme med Følelser og Stemninger. Kanoner ere det afgørende; men jeg tror virkelig, at det er et meget farligt Princip at slaa fast, og det er særlig farligt i et lille Land som vort. Jeg tror, at jo mindre Landet er, des vigtigere er det, at man paa Forsvarsvæsenets Omraade søger at faa alle med; saa, men ikke før, har man Lov til at slynge: "Vi slaas alle Mand og slaas til sidste Mand." Der er for mig noget sørgeligt i, at medens vi slynge saa tappert, kunne vi jævnlig se, at hvor f. Eks. 100 Mand ere forsamlede, ere de 90 ikke øvede og ikke egnede til at kunne deltage i Landets Forsvar; det anser jeg for en beklagelig Mangel, naar jeg sammenligner os med andre Lande. Man siger endvidere: Vort Land er for lille, vi kunne lige saa godt opgive Været; vi kunne dog aldrig staa os over for en Stormagt, der angriber os. Men det er i Virkeligheden ikke et afgørende Hensyn. Vi have jo set, at mindre Stater i Narhundreder og Aartusinder have bevaret deres Selvstændighed; men Betingelsen for at bevare Selvstændigheden har været den, at Forsvarsfølelsen er bleven bevaret, og naar de ere bleve angrebne, have de forsvaret sig saa godt som muligt. Mere kan man jo ikke forlange af nogen, og mere kan man heller ikke forlange af os. Jeg mener, at vi ej alene have denne Forsvarspligt, men at vi ogsaa bør sørge for, at vi, om nødvendigt, kan opfylde den. Med disse Ord vil jeg slutte. Jeg vil af de Grunde, jeg har anført, stemme mod Flertallet, idet jeg dog frit forbeholder mig min senere Stilling. Jeg anser det for en Pligt for Venstrepartiet at udarbejde en Forsvarsplan paa en eller anden Maade, hvis vi ikke ville godkende, hvad der mod vor Protest er gennemført fra anden Side.

Zahle: Naar jeg skal tillade mig med nogle saa Ord at motivere min Afstemning over for Finanslovens § 22, er det, fordi jeg har været noget i Tvivl om, hvorledes